

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.241/2022/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** (Cím1.) **felperesnek** a Szekér Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe1, ügyintéző: dr. Szekér Gyula ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (cím12) **alperes** ellen jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 9.M.70.875/2020/48. számú ítélete ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000.- (százötvenezer) forint és ÁFA másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 357.866 (háromszázötvenhétezer-nyolcszázhatvanhat) forint fellebbezés illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2019. július 1. napjától állt az alperes alkalmazásában határozatlan idejű munkaviszonyban személy- és vagyonőri munkakörben. Az alperes Kormányhivatal részére személy- és vagyonőri, valamint recepciós és portaszolgálati tevékenységet látott el.

[2] Az alperesnél hatályos általános őrutasítás szerint a vagyonőrnek a szolgálati ideje alatt tilos magáncélú telefonhívást bonyolítani, az elfogadott társadalmi, etikai normákat, közízlést sértő magatartást tanúsítani, valamint olyan tevékenységet folytatni, illetve viselkedést tanúsítani, ami a szolgálatának teljesítésétől a figyelmét elvonja. Tilos továbbá a szolgálati helyet – a közvetlen felügyeletet gyakorló vezető vagy az ügyelet engedélye, illetve utasítása, valamint a végszükség esetét kivéve – még átmenetileg is elhagyni.

[3] A felperes munkaköri feladatait Kormányhivatal cím13 szám alatti épületben teljesítette, ahol 24 órás munkarendben dolgozott. A felperes és munkatársa, tanú3 között állandósult a munkahelyi és magánéleti konfliktus, tanú4 kollégájuk ezért az alperes területi vezetője részére jelezte, hogy amennyiben a munkavállalók közötti konfliktust az alperes nem oldja fel, megszünteti a munkaviszonyát. A konfliktus megoldása érdekében a vezetők közötti egyeztetés után a területi vezető a felperest a cím14. szám alatti munkavégzési helyre osztotta be, ahol a Osztály működött. A felperes ennek megfelelően 2020. április 6-án 7 és 17 óra között a szolgálatot ezen a munkavégzési helyen látta el. A felperes a munkavégzés ideje alatt munkavégzési helyén hosszan telefonált, emelt hangnemben beszélt, majd a telefonbeszélgetést az udvaron folytatta, ahová a gyámügyi ügyintézők szobáinak ablaka nyílt. A munkavállalók a Osztály vezetője részére panaszt tettek, hogy a munkájukat zavarta a felperes hangos, obszcén telefonálása, valamint, hogy a telefonbeszélgetés alatt a felperes poloskafészeknek nevezte a munkavégzési helyét. A Osztály vezetője jelezte az eseményt a területi vezetőnek, később az alperes törvényes képviselőjének is, és kérte, hogy a továbbiakban a felperes recepciós munkát ezen a munkavégzési helyen ne lásson el.

[4] A felperes 2020. április 6. napján rosszul érezte magát, ezért felhívta a háziorvosát, aki 2020. április 7. napjától április 19. napjáig keresőképtelen betegállományba vette. A felperest április 6. napján a közvetlen vezetője felhívta, hogy a szolgálattal kapcsolatban érdeklődjön. A felperes ekkor nem jelezte a vezetője részére, hogy beteg és hogy másnap nem megy dolgozni.

[5] A felperes 2020. április 7-én 5 óra 37 perckor, 5 óra 41 perckor és 6 óra 07 perckor tanú3 munkatársa részére sértegető, obszcén szavakat tartalmazó SMS-eket küldött. A felperes ezt követően 6 óra 41 perckor közvetlen vezetője részére egy egyszavas, „Beteg” tartalmú SMS-t küldött. A felperes közvetlen vezetője az SMS megérkezését követően intézkedett a felperes helyettesítéséről, az alperes a szolgálat ellátását azonban csak késéssel tudta megkezdeni.

[6] A területi vezető 2020. április 8-án hivatalos feljegyzést készített, amelyben rögzítette a felperes és munkatársa közötti konfliktust és azt, hogy a kivizsgálás során kiderült, hogy az összeférhetetlenséget az idő sem fogja megoldani, mert azok női sérelmekből adódnak. Egyeztetésre került sor a megbízó képviselőjével, melynek során megállapodtak, hogy a szolgálat szabályszerű, konfliktusmentes ellátása érdekében annak személyi átalakítását látják szükségesnek a munkavállalók szétválasztásával. Rögzítette a

felperes 2020. április 6-i magatartását, valamint a felperes betegállományával kapcsolatos eljárást.

[7] A felperes és élettársa a felperes keresőképtelen betegállományának időszaka alatt, 2020. április 12. napján tanú3-at az vidéki vasútállomáson várták és őt lakóhelyéig kísérték akarata ellenére, miközben folyamatosan hangosan szidalmazták. tanú3 a felpereshez nem szólt, a lakásához érve azonban, mivel nem érezte magát biztonságban, kihívta a rendőrséget. A rendőrök a felperest és élettársát igazoltatták, akik ezt követően a szidalmazást abbahagyták. tanú3 tájékoztatta a területi vezetőt az inzultusról.

[8] A területi vezető felhívására a felperes élettársával 2020. április 17. napján az alperes székhelyén megjelent annak érdekében, hogy a keresőképtelenségről szóló igazolást átadja. A területi vezető ezen alkalommal a felperes további munkavégzésével kapcsolatban is egyeztetni kívánt. A felperes közvetlen vezetőjével szemben agresszívan lépett fel, emelt hangnemben közölte, hogy a cím18 munkavégzési helyén kíván dolgozni, valamint a közvetlen vezető és tanú3 közötti állítólagos viszonyt nehezményezte. A területi vezető megkért egy másik munkavállalót, hogy menjen be a megbeszélésre, aki a megbeszélés végéig bent maradt. A felperes a beszélgetés végén megfenyegette a területi vezetőt, hogy fogja jelenteni, amennyiben nem helyezi vissza a cím15ba.

[9] Az alperes 2020. április 21. napján kelt, április 23-án postára adott azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az azonnali hatályú felmondás indokolása szerint a felperes a vele több éve együtt dolgozó munkatársai közül tanú3-mal és tanú4-ral összeférhetetlen magatartást tanúsított, amely miatt a szolgáltatási vezetőnél is több esetben panasszal éltek. A munkatársai azt is több alkalommal jelezték, hogy a harsány, tolakodó viselkedését az ügyfelek sem tudják elfogadni. A konfliktusok feloldása érdekében a felperesnek más területi kormányablaknál került felajánlásra új munkavégzési hely.

[10] A felperes 2020. április 6-án a területi szolgáltatási vezető érdeklődésére azt a választ adta, hogy a továbbiakban is el fogja látni a munkafeladatát. Kijelentésével ellentétben 2020. április 7-én reggel 6 óra 45 perckor a vezető telefonjára küldött „beteg” egyszavas SMS-ben tudatta, hogy a munkavégzési helyén nem jelent meg. A területi vezető haladéktalan intézkedése ellenére a szolgálat ellátás csak jelentős szolgáltatás kimaradással volt biztosítható, mely a cégnek anyagi és erkölcsi kárral járt. A felperes a vezető többszöri telefonhívására csak órákkal később válaszolt.

[11] A felperes április 6-án munkafeladatát nem az előírtak szerint végezte, az irodavezető szóbeli figyelmeztetésben részesítette. A figyelemfelhívást rossz néven véve, az irodavezetővel is szóbeli konfliktusa alakult ki, melynek során a munkahelyet poloskafészeknek nevezte és kijelentette, hogy többet ott nem hajlandó dolgozni.

[12] Ezen túl a felperes lakóhelyén felkereste tanú3-at és őt súlyosan inzultálta, mely során rendőri intézkedésre is sor került. A fentiekben ismertetett események alapján a felperes munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségének jelentős mértékben történt megszegésén túl a munkatársával való együttműködési kötelezettségét is megsértette agresszív magatartásával, durva szidalmazásával, benne félelmet keltett, valamint feletteseit alapos ok nélkül lejáratta.

[13] A felperes kérelmet terjesztett elő az Hatóságnál, melyben arra hivatkozott, hogy területi vezetője őt szexuálisan zaklatta, több alkalommal próbált szerelmi viszonyt kezdeményezni vele, melyet minden esetben visszautasított. Erre területi vezetője megfenyegette, illetve azzal zsarolta, hogy ha továbbra is elutasítja, nem lesz munkahelye a cégnél. Az Hatóság a felperes kérelmét elutasította és megállapította, hogy az alperes közvetlen hátrányos megkülönböztetés formájában nem sértette meg az Hatóság követelményét a felperes védett tulajdonságával összefüggésben a munkaviszonya megszüntetésekor.

Kereset és ellenkérelem

[14] A felperes keresetében 4.473.336.- forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés megfizetését kérte. Hivatkozásképpen előadta, hogy az azonnali hatályú felmondás elkészült, a felmondás indokolása nem valós és nem okszerű.

[15] Az április 6-i nem megfelelő munkavégzés kapcsán előadta, hogy a felmondás ezen indoka nem érthető és ellentmondásos, továbbá nincs kifejtve részletesen, hogy a felperes munkáját aznap miért, milyen okok miatt nem végezte megfelelően.

[16] 2020. április 7-én reggel 6 óra 45 perckor, még munkaidejének megkezdése előtt SMS-ben értesítette a területi vezetőt, hogy hirtelen támadt betegsége miatt nem tud megjelenni a munkahelyén. Ezzel a tájékoztatási kötelezettségének eleget tett. A felperes SMS üzenetét az alperes a felmondás indokolásában azonosan értelmezte. Állította, hogy az SMS-t követően a területi vezetőt nyomban telefonon felhívta, akinek betegségének tényét telefonon is elmondta. Április 7-én kedden nem volt ügyfélfogadás a gyámhivatalban, így a megbízó működésében ez nem kelthetett zavart és nem lehetett az alperes üzleti kapcsolatára sem negatív hatással, nem sérthette az alperes jóhírnevét.

[17] A harmadik indok kapcsán előadta, hogy a felperes és az alperes másik munkavállalója között felmerült magánéletbeli konfliktust nem lehet a felperes munkaviszony megszüntetése körében értékelni, ez nem okszerű indok. A felperes és tanú3 közötti

konfliktus oka a felperes által adott kölcsönösszeg visszafizetése volt, ami nem a munkavégzéssel összefüggő ok. A magánéletbeli kapcsolatból adódó esetleges konfliktusok nem értékelhetők az individuális munkaviszonyok megszüntetése tekintetében. A tanú3 részére küldött üzenetek vizsgálata sem időbelileg, sem tartalmilag nem képezi jelen eljárás tárgyát, ekkor orvosilag is igazoltan idegi kimerültség hatása alatt feszült, ideges állapotban volt.

[18] Az április 17-i események nem szerepelnek a felmondás indokolásában, így azok nem vizsgálhatók.

[19] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását, a keresetet jogalapjában és összecszerűségében is vitatta. Hivatkozásképpen előadta, hogy az intézkedés nem volt elkészítve, a területi vezető április 8-i feljegyzéséhez képest április 23-án tett le az azonnali hatályú felmondásra nyitva álló határidő.

[20] Előadta, hogy a felperes kolléganőjével olyan magatartást tanúsított, amely a munkatársban félelmet keltett. E tekintetben irányadó a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 8. § (2) bekezdése, mely szerint a munkavállaló munkaidején kívül sem tanúsíthat olyan magatartást, amely különösen a munkavállaló munkakörének jellege alapján közvetlenül és ténylegesen alkalmas munkáltatója jóhírnevének, jogos gazdasági érdekének vagy a munkaviszony céljának veszélyeztetésére. A felperes ezen magatartása megalapozza az Mt. 78. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt alkalmazását. Nem ez volt az első és egyetlen alkalom, hogy a felperes és élettársa tanú3-at inzultáltak vidéken. Az, hogy a vasútállomástól hazáig követték folyamatosan kiabálva, a megfélemlítés, zaklatás kategóriáját kimeríti.

[21] A 2020. április 6-i nem megfelelő munkavégzéssel kapcsolatos felmondási indok is valós: a felperes április 6-án munkaidejének jelentős részében nem az épületben, a bejáratnál lévő recepciós asztalnál tartózkodott, hanem az épületen kívül, a bejáratához vezető járdán. A gyámügyi előadók panaszkodtak az osztályvezetőnek, hogy a felperes órákon keresztül hangosan mobiltelefonozott, mely során minősíthetetlen, obszcén, trágár szavakat használt. A felperes magatartása sértette az általános őrtasítás 4.3.b. c. és k. pontját. A hivatali ügyintézés ténye megköveteli a társadalmilag elfogadott magatartás tanúsítását.

[22] A felperes által április 7. napján 6 óra 41 perckor elküldött egyszavas üzenet a területi vezető részére nem tartalmazott kellő információt és nem felelt meg az Mt. 6. § (4) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségnek. Az SMS üzenetre a területi vezető nyomban telefonon hívta a felperest, melyre azonban a felperes érdemben nem reagált. Az SMS megküldését megelőzően a felperes a kolléganője telefonjára küldött sértegető tartalmú SMS-eket. Mindez azt jelenti, hogy a felperesnek módjában állt volna az egyszavas SMS helyett kellő tartalommal, megfelelő információmennyiséggel bíró üzenetet küldeni. A felperes munkaideje 7 órakor kezdődött volna, az vidéki lakóhelyéről legkésőbb 5 óra 48

perckor el kellett volna indulnia a vonattal, tehát legkésőbb 5 órakor fel kellett volna kelnie. A felperes olyan időpontban küldte az SMS-t, amikor már régen a vonatról is le kellett volna szállnia. Önmagában a magas vérnyomás nem képezi akadályát sem a telefonos kommunikációnak, sem a részletesebb SMS-ek küldésének. Kifogásolta, hogy amikor a területi vezető április 6-án délután egyeztetett a felperessel, akkor a felperes azt mondta, hogy minden rendben van és másnap fog menni dolgozni.

[23] Április 17-én a felperes területi vezetőjével is arrogáns magatartást tanúsított, fenyegetőzött. Egy másik munkavállalót is be kellett hívni a megbeszélés során, hogy legyen tanúja az elhangzottaknak. A felperes vele is arrogánsan viselkedett. Csak azt ismételte, hogy azonnal helyezték vissza a cím15ba, különben meg fogják bántani. A felperes azt is hangoztatta, hogy az egész beszélgetésről felvételt készített, amelyhez egyébként nem kért engedélyt.

[24] Az alperes arra az esetre, ha a bíróság azt állapítaná meg, hogy egyes indokok elkésettek, kérte figyelembe venni a felmondást megelőző időszakban tanúsított felperesi magatartásokat. Állította, hogy a felperes tanú3-mal tanúsított magatartása önmagában is megalapozta az azonnali hatályú felmondást.

Az elsőfokú bíróság döntése

[25] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

[26] A határozat indokolása szerint az alperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy a felperes munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegte, illetve olyan magatartást tanúsított, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tette. Ugyancsak az alperesnek kellett bizonyítani, hogy az azonnali hatályú felmondás jogát az annak alapjául szolgáló okról való tudomásszerzéstől számított 15 napon belül gyakorolta. Utalt az elsőfokú bíróság a következetesen érvényesülő bírói gyakorlatra, mely szerint az azonnali hatályú felmondás jogának gyakorlására előírt határidő megtartott, ha az intézkedést a tizenötödik napon postára adják (EBH2015.M.6.).

[27] Az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás első indokával kapcsolatban megállapította, hogy az elkésett, mert a munkáltatói jogkör gyakorlója a munkatársak közötti konfliktushelyzetről már 2020. április 8. napját megelőzően értesült.

[28] Az elsőfokú bíróság utalt a bírói gyakorlatra, mely szerint az azonnali hatályú felmondásban megjelölt több indok közül elégséges, ha egy felel meg a törvénynek, így a

bíróság az alperes által rögzített többi indokot is érdemben vizsgálta (EBH2018.M.18.). A további indokokkal kapcsolatban megállapította, hogy azok nem elkésettek, mert a munkáltatói jogkör gyakorlója az eseményekről az április 8-i hivatalos feljegyzésből szerzett tudomást, illetőleg azok később következtek be.

[29] A tájékoztatási kötelezettség megsértésével kapcsolatban megállapította, hogy a felperes e körben ellentmondásos tényállításokat tett: egyrészt arra hivatkozott, hogy vezénylese április 7-re egyáltalán nem volt, így nem is kellett tájékoztatni az alperest a betegségéről. Vitatta, hogy őt a területi vezető arról tájékoztatta volna, hogy a cím15ba átirányítják. Ezzel szemben a felperes az Hatóság eljárásában úgy nyilatkozott, hogy munkáját az előírásoknak megfelelően április 6-án 7 órakor megkezdte. A felperes a körben is ellentmondásosan nyilatkozott, hogy mikor kereste fel a háziorvosát: a keresetlevelében azt állította, hogy április 7-én személyesen kereste fel a háziorvosát, ugyanakkor azt is előadta, hogy már 2020. április 6-án 10 óra 31-kor telefonon hívta a rendelőt (20. sorszámú előkészítő irat 3. oldal), majd személyes meghallgatása alkalmával azt adta elő, hogy április 6-án este fél 9-kor az ügyeletet hívta fel a panaszával, ahol azt a tájékoztatást adták, hogy hívja fel másnap a háziorvosát, amit meg is tett 14 óra után. Az elsőfokú bíróság azon kérdésére, hogy miért nem április 6-án tájékoztatta a betegségéről az alperest, úgy nyilatkozott, hogy bízott abban, hogy javulni fog 7-re az állapota, azonban azt, hogy rosszul érzi magát, a területi vezetővel folytatott beszélgetéskor nem említette.

[30] tanú1 területi vezető tanúvallomásában elmondta, hogy a felperessel folytatott április 3-i megbeszélésen elhangzott, hogy helyettesíteni kell a cím15ban, amíg nem találnak oda megfelelő embert, illetve nem találnak a felperesnek megfelelő helyet. Mindezek alapján igazolt, hogy az alperes közölte a felperessel az új munkavégzés helyét, amely nem egy napos helyettesítésre szól. Egyébiránt a felperes az Hatóság előtti eljárásban is úgy nyilatkozott, hogy április 7-én a betegsége miatt – és nem a beosztás hiányában – nem ment dolgozni. A személyes meghallgatásakor azt is előadta, hogy április 17-i megbeszélésen jelentette, hogy nem megy többet a cím15ba, amely kijelentése arra utal, hogy ő oda volt beosztva. Az alperes által előadott beosztásra vonatkozó közlést alátámasztotta a Osztályvezető tanúvallomása. Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított különösebb jelentőséget annak, hogy a vezénylesen a felperes nem szerepelt, miután a 47/2020. (III. 18.) Korm. rendelet alapján az alperes a munkaidő-beosztást az Mt. 97. § (5) bekezdése szerinti közlési szabályoktól eltérően is módosíthatta.

[31] Mindezek alapján megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperesnek a cím15i munkavégzési helyen 7 órától kellett volna szolgálatot ellátni, ugyanakkor csak 6 óra 45 perckor jelezte egy egyszavas SMS-sel, hogy nem tud megjelenni, holott április 6. napján már orvosával konzultált, a tájékoztatást megelőző több mint egy órával a kolléganője részére sértő üzeneteket küldött. Mindezek alapján elvárható lett volna, hogy ne a munkakezdést megelőző negyedórával tájékoztassa az alperest a kieséséről, figyelemmel arra is, hogy a becsatolt betegnapló adatai alapján a háziorvossal már előző nap 10 óra 35 perckor felvette a kapcsolatot. A felperes nem adott magyarázatot arra, hogy miért nem tájékoztatta a munkáltatót ezt megelőzően, így részéről ezen késedelem az együttműködési és tájékoztatási kötelezettség szándékos megszegését jelentette, figyelembe véve azt is, hogy a kolléganője részére több üzenetet is küldött, tehát állapota nem gátolta a tájékoztatásban.

[32] Az Mt. 18. § (1) bekezdése alapján, ha munkaviszonyra vonatkozó szabály valamely fél számára tájékoztatási kötelezettséget ír elő, azt olyan időben és módon kell megtenni, hogy az lehetővé tegye a jog gyakorlását és a kötelezettség teljesítését. A területi vezető tanúvallomásában elmondta, hogy a felperes értesítését követően nyomban elindult, illetve hívott egy másik munkavállalót is. 20-22 perc alatt ért oda a munkavégzés helyére, ekkor már kisebb csoportosulás volt a kollégák között, de szerencsére a takarító kinyitotta az ajtót és bementek a kollégák. Ha a felperes egy órával előtte közli, hogy beteg, akkor nem hozta volna ilyen nehéz helyzetbe az alperest. Az elsőfokú bíróság azt is megállapította, hogy a kötelezettségszegés jelentős mértékű volt, mert a feladatellátás biztosítása érdekében kiemelt jelentősége van annak, hogy a munkáltató minél hamarabb értesüljön a munkavállaló akadályoztatásáról. Mindezek után már nem volt jelentősége a későbbi telefonos egyeztetésnek, ezért azt az elsőfokú bíróság nem vizsgálta. A területi vezető feljegyzése szerint a szerződésben vállalt két órán belül a szolgálat kiállításra került, ez azonban nem érinti a szándékos, jelentős mértékű kötelezettségszegés megvalósulását. Ugyanakkor az alperes nem bizonyította a felmondásban rögzített azon tényt, hogy a szolgálati ellátás csak jelentős szolgálat kimaradással volt biztosítható, mely a cégnek anyagi és erkölcsi kárral járt volna.

[33] A gyámhivatali irodavezető tanúvallomásában igazolta, hogy a területi vezetőnek és még egy vezetőnek jelezte a felperes nem megfelelő viselkedését. Maga a felperes sem vitatta, hogy április 6. napján családtagjaival emeltebb hangon beszélt többször is, telefonon hívogatták, idegesebb volt és az irodavezető valóban szólt neki emiatt. Kérte, hogy legyen szíves vegye le a csengőhangot és ne beszéljen ilyen hangosan. A felperes állította, hogy miután szólt neki, a csengőhangot lejjebb vette, kiment az utcára telefonálni. Vitatta azt, hogy a munkahelyet poloskafészeknek titulálta volna és azt is, hogy olyat mondott volna, hogy nem hajlandó erre a helyre többet menni dolgozni. A gyámhivatalvezető tanúvallomásában elmondta, hogy látta, hogy a felperes leginkább kint telefonál a járdaszakaszon, minősíthetetlen hangnemben telefonált, valami elhangzott olyan a kollégák jelzése szerint, hogy ez egy poloskafészek és ide többet nem jön. Ezt a felperes telefonon mondta valakinek. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes megsértette az általános őrutasításban foglaltakat, mert az tiltja szolgálati idő alatt a magáncélú telefonhívást, illetőleg a szolgálatteljesítéstől való bármely figyelemelterelést és a szolgálati hely elhagyását, valamint az elfogadott társadalmi etikai normákat, közízlést sértő magatartást. Az őrutasítás kifejezetten tilalmazza a telefonálást. Az elsőfokú bíróság szerint e tekintetben a felperes munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan és jelentős mértékben megszegte, mert nem pusztán magáncélú telefonálást folytatott, hanem az zavaró is volt, továbbá hosszú időn keresztül folyamatos volt. A területi vezető azt is elmondta, hogy az ott dolgozó kollégák panaszkodtak, hogy káromkodott a felperes, a „baszd meg” szó nagyon sokszor hangzott el tőle és hogy poloskafészeknek titulálta a helyet.

[34] A tanú3-mal megvalósult április 12-i konfliktus tekintetében az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes nem vitatta, hogy tanú3 után mentek, folyamatosan beszéltek hozzá, mentségére azt hozta fel, hogy fizikailag egyáltalán nem nyúlt hozzá. Azt sem vitatta, hogy tanú3 kihívta a rendőröket. A tanú elmondta, hogy az esemény alkalmával útközben hangos, obszcén szavakkal illette a felperes, a „referens kurvájától” elkezdve a felperes

mindennek nevezte, az édesanyját szidta, és az még egy nagyon enyhe kifejezés volt a részéről. Azért hívta ki a rendőrséget, mert félt tőlük, jöttek utána, bár konkrét fenyegetés, hogy megverik vagy megütik, nem hangzott el részükről. Ezt követően rögtön hívta a területi vezetőt és tájékoztatta a történetekről. tanú4, a felperes kollégája tanúvallomásában megerősítette, hogy tanú3-at nagyon megviselte az incidens.

[35] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes azzal, hogy élettársával együtt a kolléganőjét 2020. április 12-én a vasútállomástól hazáig követte úgy, hogy közben folyamatosan szidalmazta, olyannyira, hogy tanú3 a rendőrséget hívta, olyan magatartást tanúsított, amely a munkaviszony fenntartását objektíve lehetetlenné tette. A kölcsön visszafizetés megkísérlésére vonatkozó felperesi tényelőadást egyik tanú sem támasztotta alá, de még az sem igazol olyan zaklató magatartást, amelynek egy rendőri igazoltatás vet véget. Az elsőfokú bíróság azt sem tudta a felperes javára értékelni, hogy fizikai bántalmazás nem történt, mivel a verbális zaklatás is durva és fenyegető volt, ezzel a felperes megsértette az Mt. 8.§ (2) bekezdését. A felperes konfliktusforrásaként arra hivatkozott, hogy a területi vezető és tanú3 között magánéleti kapcsolat van, amelyet ő nehezményezett. Az elsőfokú bíróság figyelemmel arra, hogy az a kötelezettségszegést nem érinti, mellőzte a felperes e körben tett előadásainak vizsgálatát.

[36] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a rendőrkapitányságok megkeresésére azon tájékoztatást adták, hogy 2020. április 12. napján feljelentés vagy bejelentés nem került rögzítésre tanú3 által, azonban a felperes nem vitatta, hogy tanú3 a rendőrséget kihívta, amelyet követően abbahagyta a szidalmazását, így ezen tájékoztatás relevanciával nem bír.

[37] Végül az utolsó indokkal kapcsolatosan megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felmondás ezt az indokot is tartalmazza összefoglaló indokként, az indok valós. Ezt igazolja az április 17-i eseményekről a területi vezetők által készített feljegyzés és a tanúvallomások. A feljegyzésben a területi vezető rögzítette, hogy a felperes a felajánlott más szolgálati helyet nem fogadta el, ragaszkodott korábbi szolgálati helyéhez és a személyes tárgyalás során többször megfenyegette, hogy ha nem kerül vissza a régi munkahelyére, bíróságra megy. A tárgyalás végén az ajtóból visszafordulva ismét megfenyegette, megjegyezve, hogy ezt még megbánja és a telefonjára mutatott, amelyből arra következtetett, hogy hangfelvételt készített titokban a beszélgetésről. tanú2 tanúvallomásában megerősítette a területi vezető által elmondottakat. Az is egyértelműen igazolt, hogy a felperes kiabált és fenyegette a területi vezetőt. Ezt tanú2 maga is hallotta a távolabb lévő irodában. A tanú megerősítette, hogy a felperes részéről az hangzott el, hogy a területi vezetőnek viszonya van tanú3-mal és hogy őt nem kaphatta meg. A tanú azt is megerősítette, hogy a felperes emelt hangon beszélt a területi vezetővel, aki nem emelt hangon beszélt a felperessel. A felperes, amikor ő belépett a szobába, akkor az asztalra támaszkodva állt a területi vezető felett. A felperes személyes meghallgatásakor (24. sorszámú jegyzőkönyv) is előadta, hogy tanú1 területvezető őt folyamatosan méregette. A felperes ekkor azt mondta neki, hogy kikaparja a szemét, ha nem hagyja abba a méregetést, mert őt ez nagyon idegesíti, illetve ezt követően a felperes tanú3-mal fennálló viszonyát nehezményezte, melyet a területi vezető tagadott. Ekkor szólalt meg tanú2, hogy ne vádolja a területi vezetőt ilyenekkel. A felperes sem vitatta, hogy valóban volt arról szó, hogy ha a területvezető nem teszi vissza a felperest a cím15ba, azt nagyon megbánja. Az elsőfokú bíróság megállapította a tanúvallomások alapján, hogy a

felperes a felettesét fenyegette, vele emelt hangnemben beszélt, fenyegetően lépett fel, melyre figyelemmel a másik területi vezető is kénytelen volt a beszélgetésen részt venni, akihez a felperes szintén nem megfelelő hangnemben szólt. Maga a felperes sem vitatta, hogy a vezetőjét megfenyegette, bár ennek nem tulajdonított jelentőséget.

[38] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy mellőzte a felperes élettársának tanúvallomását, mert a tanúmeghallgatás során kiderült, hogy a tanú a per teljes iratanyagát ismeri, még a tanúmeghallgatásakor is azt tanulmányozta, egyébként pedig ellentmondásos volt az előadása és a bíróság több kérdésére nem tudott választ adni. Mellőzte továbbá az alperes bizonyítási indítványát az orvosi ügyelet és a kezelőorvos megkeresésére, valamint a felperes híváslistájának bekérését április 7. napjára, mint sürgősen bizonyítást. Ugyancsak mellőzte a felperes 40. sorszám alatti beadványainak mellékleteit.

[39] Az elsőfokú bíróság utalt a kialakult bírói gyakorlatra, mely szerint a munkatársakat kölcsönösen megillető kellő tisztelet és a munkatárs emberi méltóságát figyelembe vevő magatartás a törvényben megjelölt együttműködés fogalmába tartozik (BH2006.201.). Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az Mt. 78. § (1) bekezdés a) és b) pontja egyaránt megvalósult.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[40] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve – tartalma szerint – az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek való helytadást, inflációval és kamatokkal együtt. Hivatkozásképpen előadta, hogy tanú2 tanúvallomása alkalmatlan, mert ő nem volt a közvetlen felettese. A gyámhivatal vezető tanúvallomása ugyancsak alkalmatlan, mert nem tudta bizonyítani azt, amit állított az alperes. A gyámhivatal vezető tanúvallomását azért is kérte semmisnek tekinteni, mivel nem volt a vezetője. tanú4 és tanú3 vallomásai pedig valótlanok, mivel vesztegetés gyanúja felmerült. Kérte a tárgyalás megtartását, tanú1 és élettárs szembesítését. tanú2 tanúvallomása is ellentmondásos. Nem igaz, hogy a tanú akkor látta először, április 17-én, mert korábban is találkoztak, így a tanú szavahihetősége megdőlt. Állította, hogy tanú2 már benn volt akkor az irodában és várta őket, a tanú mindvégig bent volt. Ha az alperes továbbra is fenntartja az állításait, akkor kéri a bíróságtól a tanú telefoncella információit kérjék be, ugyanezt kéri a területi vezető, valamint a saját és élettársa telefonjáról is.

[41] Előadta, hogy nem mond le a bizonyítás lehetőségéről, ezért telefonos beszélgetést szeretne csatolni. A bizonyítási lehetőségtől fosztották meg azzal, hogy nem csatolhatta be a bizonyítékait. Folyamatosan felhívta a bíróság figyelmét, hogy az alperes és a tanú is ellentmondásba keveredik a 2020. áprilisi feladatnyilvántartás miatt, ekkor ugyanis a felperesnek már nem volt rendes havi beosztása. 2020. április 5-én 18 óra 23 perckor a területi vezető felhívta, hogy a 24 órás szolgálatot elvette tőle és hogy takarodjon a cím15ből. Április 6-án a utcánév1 utcában találkoztak, de ezt tanú1 tagadja. A telefonos híváslistát nem

csatolta. Szóban kirúgta, azt mondta, hogy takarodjon a cím15 15/A-ba. Ha 2020. április 5-én megkapta volna azt az információt, hogy a cím15 15/A-ba kell mennie, akkor miért hívta fel a területi vezető április 6-án reggel 5 óra 42-kor. Így megdőlt a területi vezető szavahihetősége. A területi vezető szándékosan nem adta át a bémódosítást a könyvelőnek, egyedülálló anyát és gyermekét önhatalmúlag meglopott. Kérte az alperest az őrnaplók csatolására kötelezni.

[42] Állította, hogy a területvezetőnek és tanú3 tanú3-nak igenis viszonyuk volt egymással. tanú3 rendszeresen azzal rágalmazta meg, hogy elvette tőle a férfit, akit szeret.

[43] A tanács elnöke felülbírált a házi orvos igazolását, a Rendőrkapitányságtól kikért iratot, mely szerint tanú3-atól nem érkezett semmilyen feljelentés, sem feljegyzés, sem jegyzőkönyv. Előadta, hogy az alperesnek van szerződése miniszterrel, azt is tudja, hogy miniszternek milyen korrupciós ügyei vannak és a pártnek is, és ezáltal megvették a bírót is, nem véletlenül tartunk itt, ahol tartunk. Kérte, hogy az alperes csatolja be a területvezető 2020. április 5-i telefonhívását 18 óra 23 perckor, amely igazolja a kimenő hívást a felperes irányába, valamint, hogy csatolja a feladatnyilvántartást.

[44] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helytálló ténybeli és jogi indokai alapján. Előadta, hogy helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes az április 7-i egyszavas SMS-ével nem tett eleget az együttműködési kötelezettségnek. A felperes által a fellebbezéshez csatolt új bizonyítékként benyújtott iratok figyelembe nem vehetők, mert a felperesnek már az elsőfokú eljárásban lehetősége volt az iratok beszerzésére, benyújtására, melyet az alperes kezdeményezett is. Ugyanakkor az okirat bizonyítja, hogy a felperes már 2020. április 6-án 10:31 és 10:34 között a cím15i munkahelyéről felhívta a házi orvosát, aki ezen három perces telefonbeszélgetés alapján betegállományba vette a felperest. Okirati bizonyítást nyert tehát, hogy a felperes már 2020. április 6-án 10 óra 34 perckor tudomással bírt arról, hogy másnapról betegállományban van, azonban ezt a munkáltatójával nem közölte, április 7-én pedig az elvárhatótól nagyon távoli időben tette meg a jelzést. Helytállóan mutatott rá arra is az elsőfokú bíróság, hogy a felperes ellentmondásosan nyilatkozott.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

[45] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[46] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges, egyben elégséges bizonyítást lefolytatta, az alapján a tényállást helyesen állapította meg és a megfelelő jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével érdemben is helyes döntést hozott, ezért azt a másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – hagyta helyben.

[47] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá az elsőfokú ítélet indokolásának szükségtelen megismétlése nélkül:

[48] A Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és a meggyőződése szerint bírálja el. A bizonyítékok összességében történő mérlegelése során arra kell elsősorban figyelemmel lenni, hogy a bizonyítékok jelentős többsége koherensen illeszkedik-e egymáshoz és alátámasztja-e az ítéletben megfogalmazott tényállításokat. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság ítélete egyértelműen megfelelt. Nem volt fellelhető olyan iratellenes, logikátlan, kirívó okszerűtlen megállapítás, amely a másodfokú bíróság számára a bizonyítékok felülmérlegelését szükségessé tette volna.

[49] A másodfokú bíróság utal arra, hogy a felperes 2019. júniusi munkaszerződésben a felperes munkavégzési helyeként Kormányhivatal került meghatározásra, ezért az alperes jogszerűen rendelkezett arról, hogy a felperes a korábbi, cím18 munkavégzési helyről a cím14 szám alatti munkavégzési helyen köteles ellátni a feladatait.

[50] A peres adatokból egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a felperes és tanú3 munkavállalók közötti konfliktus feloldása érdekében rendelkezett arról, hogy a felperes új munkavégzési helyen köteles ellátni a feladatait. Az alperes és a területi vezető végig a probléma megoldására koncentrált, ennek érdekében a konfliktussal terhelt munkavállalókat szétválasztotta. A felperes személyes előadása során (21.M.70.875/2020/9. sz. jegyzőkönyv) megerősítette, hogy tanú3-mal megromlott a viszonya olyannyira, hogy 2020. elején már nem tudtak kommunikálni szóban sem és a saját elmondása szerint is gyakorlatilag tarthatatlan volt már ez az állapot, hogy együtt kellett dolgozniuk, de egyáltalán nem álltak szóba egymással. Az alperes tehát a helyzet megoldására törekedett, a felperes azonban tovább fokozta a munkahelyi konfliktust, nem fogadta el az új, a munkaszerződésnek megfelelő munkavégzési helyet. Ezt igazolja az április 6-tól tanúsított valamennyi magatartása: az új munkavégzési helyen való nem megfelelő munkavégzés, a megfelelő időben és módon való tájékoztatás megsértése, tanú3 és munkahelyi vezetői megfélemlítése annak érdekében, hogy visszakerüljön a cím18 munkavégzési helyre.

Április 6-i munkavégzés

[51] A felperes az új munkavégzési helyen nem az általa ismert előírásoknak megfelelően végezte a munkáját, az őrutasítás szabályait megsértve a járdán mobiltelefonált hosszan, emelt hangon és a gyámhivatal irodavezetőjének kellett megkérnie arra, hogy fejezze be a hangos telefonálást. A felperes a személyes meghallgatása során elismerte, hogy

természetesen ismeri azokat az utasításokat, hogy tilos a munkaidő alatt magáncélú telefonhívást bonyolítani, illetve azt is tudta, hogy a társadalmi normák megsértése is tilos. Azt is elismerte, hogy április 6-án a cím15ban a családtagjaival valóban emelt hangon beszélt aznap többször is, hívogatták őt folyamatosan és egyre idegesebb lett. Az irodavezető valóban szólt neki emiatt. Igazából csak odajött, hogy legyen szíves és vegye le a csengőhangot és ne beszéljen ilyen hangosan. A felperes személyes előadásában maga is részben elismerte a kötelezettségszegést, a gyámhivatalvezető és a területi vezető tanúvallomása pedig bizonyította a nem megfelelő szóhasználatot. Mindezek alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy igazolt a minősített kötelezettségszegés, figyelemmel a felperes munkavégzési helyére és a munkakör céljára is.

A betegállomány bejelentése

[52] tanú területi vezető tanúvallomása igazolta, hogy a felperessel megbeszélte, hogy a cím15 helyett a cím15ban kell dolgoznia, mely utasítás határozatlan időre szólt. A tanú vallomásában elmondta, hogy a 3-i megbeszéléskor elmondta a felperesnek, hogy helyettesíteni kell a cím15ban, amíg nem találják másik helyet, addig a felperes itt lesz. A felperessel a 6-i telefonbeszélgetés alkalmával is megbeszélték, hogy határozatlan időre lesz a cím15ban. 6-án is felhívta a felperest, megkérdezte, hogy minden rendben volt-e, mert első munkanapja volt egy másik munkavégzési helyen, ekkor a felperes azt válaszolta, hogy igen és holnap reggel is ott kezd. A tanú vallomása azt is bizonyította, hogy április 6-án arról tájékoztatta a felperes, hogy jön másnap dolgozni, minden rendben. A felperes a cím15i beosztást vitatta, azonban ellentmondásos nyilatkozatot tett a körben, hogy ha nem volt beosztva április 7-ére, akkor miért küldött a betegállományról értesítést, melyre ésszerű magyarázatot nem tudott adni. A felperes a 35. számú jegyzőkönyvben szintén ellentmondásos tényelődást tett arra nézve, hogy állítása szerint nem kérdezett rá április 6-án, a szolgálat lejártát követően, hogy másnap hova kell mennie, de annak ellenére, hogy nem volt beosztva sehova, úgy érezte, hogy a munkáltatóját tájékoztatnia kell arról, hogy beteg. Mindezek alapján sürgősen volt a vezénylés bekérése, hiszen tanú egyértelműen nyilatkozott, hogy abban a felperes nem szerepelt. A tanú azonban azt is elmondta, hogy a felperes azért nem szerepel az írásbeli vezénylésben, mert később történt a változás, de ő szóban utasította a felperest a cím15i munkavégzési helyre. tanú tanúvallomása nem volt ellentmondásos, az az egyéb bizonyítékokkal is összhangban állt. A tanú vallomása igazolta, hogy a felperessel közlésre került, hogy a jövőben a cím15ban kell a munkát ellátnia, melyről a felperes tudott.

[53] Helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a betegállománnyal kapcsolatban többször is egymásnak ellentmondó tényállításokat tett a per során, illetve az Hatóság előtti eljárásban: a felperes a keresetlevelében azt állította, hogy április 7-én kora reggel lett rosszul, az orvosi ügyeletet értesítette, illetve hogy április 7-én rendelési időben felkereste a háziorvosát. A 9. sorszámú jegyzőkönyvben előadta, hogy amikor hazament, már akkor olyan rosszul volt, hogy fél 9 körül felhívta az ügyeletet és elmondta nekik, hogy idegileg teljesen ki volt borulva az elmúlt napok stressze miatt. Ők azt mondták, hogy másnap hívja fel a háziorvosát. A háziorvoshoz nem lehetett bemenni, ezért csak telefonon próbálta elérni. A felperes a 9. számú jegyzőkönyvben maga is elismerte, hogy nem valós a keresetlevelén azon állítása, hogy 7-én hívta fel az ügyeletet, amely kiment a felperes lakására,

és úgy látta el őt. A későbbiekben azonban az elsőfokú eljárásban becsatolásra került az a háziorvosi igazolás, amely tanúsítja, hogy a felperes április 6-án 10 óra 31 perckor telefonon jelezte, hogy munkahelyi konfliktusa miatt feszült, ideges, alvászavara van, és már ekkor betegállományba vették. A felperes élettársa is elismerte tanúvallomásában, hogy április 6-án a felperest már betegállományba vették. A tanú elmondta, hogy a felperes már 6-án telefonon hívta a háziorvost, hogy rosszul van, még a cím15ből olyan 14 óra környékén.

[54] A felperes a 42. számú jegyzőkönyvben már arra hivatkozott, hogy azért nem tájékoztatta április 6-án a betegállományáról az alperest, mert bízott abban, hogy javulni fog 7-ére az állapota. Ugyanakkor 7-én sem a megfelelő időben tájékoztatta az alperest, hanem akkor, amikor már a munkavégzési hely közelében kellett volna lennie, figyelemmel a vidéki lakóhelyére és az utazási időre. tanú1 tanúvallomásában elmondta, hogy a felperesnek április 7-én 6 óra 45 perckor már ott kellett volna lennie a munkavégzési helyen. A felperes késedelmes SMS-e a tanú szerint direkt volt, hogy ne is tudják ellátni a szolgáltatást. A felperes ugyanis pontosan tisztában volt vele, hogy az alperest ezzel kényelmetlen helyzetbe hozza.

[55] A felperes többször is ellentmondásos nyilatkozataival szemben az alperes végig következetes állításokat tett és az ellenkérelme megegyezett az EBH eljárásban előadottakkal, valamint az egyéb okirati bizonyítékokkal.

[56] Mindezek alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes elmulasztotta az Mt. 6. § (4) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségét, és megsértette az Mt. 18.§ (1) bekezdését, mert egyrészt a bejelentést rendkívül késedelmesen tette meg, mellyel kapcsolatban tanú1 tanúvallomása igazolta a felperes szándékos mulasztását, másrészt pedig a tájékoztatás tartalma sem volt megfelelő. Alappal hivatkozott arra az alperes, hogy az egyszavas „beteg” SMS nem felel meg az elvárható és tiszteletteljes kommunikáció szabályainak. Figyelemmel a felperes tudattartamára és a területi vezető április 6-i telefonos érdeklődésére megállapítható e tekintetben is a minősített kötelezettségszegés.

Április 12-i esemény

[57] A felperes az új munkavégzési helyet (és ezzel a munkaidő-beosztás megváltoztatását) olyannyira sérelmezte, hogy ezzel kapcsolatosan április 12-én tanú3-at az élettársával együtt a vasútállomástól a házáig folyamatosan szóban indulatosan és hangosan trágár szavakkal inzultálta, szidalmazta olyannyira, hogy tanú3 kénytelen volt kihívni a rendőröket a szóbeli bántalmazása abbahagyása végett.

[58] A felperes tanú3-mal való április 12-i szidalmazás kapcsán is ellentmondásos tényállításokat tett: míg keresetlevelében és a 9. számú jegyzőkönyvben szereplő személyes meghallgatásakor azt hangsúlyozta, hogy egy pénztartozásból eredt a vita, a 42. számú

jegyzőkönyvben már azt állította, hogy az volt a célja, hogy bebizonyítsa, hogy tanú3 rendszeresen előbb hagyja el a munkavégzési helyét (6. oldal). A 2022. július 1-jei beadványában is megerősítette a felperes, hogy a szándéka arra irányult, hogy a vezetőség felé bebizonyítsa, hogy tanú3 nem csak ezen a napon hagyja a telepet felügyelet nélkül, hanem ez rendszeres volt a részéről. Mindezt tanú3 tanúvallomása is igazolta, aki elmondta, hogy ezen alkalommal a felperes azt sérelmezte, hogy hamarabb eljött a munkavégzési helyéről (amivel kapcsolatban előadta, hogy azért történt, mert a váltás hamarabb beérkezett). Megállapítható továbbá, hogy a vita során a felperes azt is kifogásolta, hogy tanú3 miatt, a tanú1sal való állítólagos viszonya folytán helyezték át őt a cím15ba. A felperes élettársa a 39. számú jegyzőkönyvben ugyancsak megerősítette, hogy a veszekedés abból indult ki, hogy tanú1nak tanú3-mal van viszonya. Az élettárs azt is igazolta tanúvallomásában, hogy amikor a vasútállomástól kísérték tanú3-at, akkor a felperes beszélt tanú3 tanú3-hoz, aki nem szólt egy szót sem. A tanú előadta, hogy még ő próbálta a felperest nyugtatni, látta ugyanis, hogy úgysem válaszol tanú3 és hogy a felperes ezen fel fogja magát húzni. A tanú elismerte, hogy a felperes is kurvázott, bár állítása szerint nem tanú3-at, hanem a helyzetet. A tanú maga is érzékelte, hogy tanú3 zaklatásnak vélte az ő hazakísérését. tanú4 is igazolta tanúvallomásaiban, hogy tanú3-at nagyon megviselte az április 12-i esemény.

[59] tanú3-at a felperes tehát szándékosan megfélemlítette, holott az alperesi intézkedések éppenhogy a két munkavállaló közötti konfliktus feloldását célozták. Míg tehát az alperes a helyzet megoldására törekedett, a felperes ezzel szemben a problémát eszkalálta.

[60] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes április 12-i magatartása megvalósította az Mt. 78. § (1) bekezdés b) pontja szerinti objektív lehetetlenülést, azzal, hogy a felperes a munkáltató által a munkavállalók közötti konfliktus feloldására tett intézkedéseket magánidejében ellehetetlenítette és tovább eszkalálta a konfliktust. Emellett értékelni kellett a felperes személy- és vagyonőri munkakörét és azt, hogy a munkakörével ellentétes erőszakos és megfélemlítő magatartást tanúsított a munkatársával szemben. Nem helytálló a felperes azon hivatkozása, hogy a munkavállalók közötti munkahelyen kívüli erőszakos magatartást nem lehetne értékelni a munkaviszony megszüntetése körében. Ez nem munkavállalói kötelezettség megszegése volt, de olyan cselekmény, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tette. Helytállóan utalt ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság az Mt. 8.§ (2) bekezdésének sérelmére is.

IV. 17-i események

[61] A felperes április 17-én közvetlen felettesével és a másik területvezetővel is agresszívan lépett fel annak érdekében, hogy ismét a cím15ba kerülhessen dolgozni. Ezt igazolta mind a testtartása, mind pedig emelt hangú, fenyegető megnyilvánulásai, vádaskodásai. A felperes a 24. számú jegyzőkönyvben maga adta elő, hogy április 17-én elfajult a vita a területi vezető közte és a párja között, a területi vezető ugyanis a beszélgetés alatt folyamatosan őt méregette és mondta is neki, hogy kikaparja a szemét, ha nem hagyja ezt a méregetést, mert ez őt idegesíti. Ekkor szólalt meg tanú2 és azt mondta, hogy ő is a céget képviseli és hogy ne vádolja meg tanú1t ilyenekkel. Elismerte azt is a 24. számú

jegyzőkönyvben, hogy mondta, hogy a tanú1 területvezető nagyon megbánja, ha nem teszi őt vissza a cím15ba. tanú1 tanúvallomásából kiderült, hogy a felperes testhelyzete is támadó volt, odatámaszkodott fölé. Elmondta, hogy amikor megérkezett a felperes, akkor bementek az irodába és a jobbra eső irodarészbe mentek be, tanú2 volt még ott a bal oldaliban. tanú1 elmondta, hogy megfenyegette a felperes, hogy meg fogja azt még bántani, hogy meglopja a gyermekét. Elkezdett kiabálni és ekkor kérte meg, a másik területvezetőt, hogy jöjjön át. tanú2 tanúvallomásában is megerősítette, hogy a felperes megfenyegette tanú1t. Ő csak annyit mondott, hogy ne ilyen hangnemben beszéljen a kollégájával. Megerősítette, hogy ismételtén a felperes előhozta azt, hogy tanú3 tanú3-nak és tanú1nak viszonya volt és hogy közrejátsszik a jogviszonya megszüntetésében, hogy őt nem kapta meg. Igazolta, hogy a felperes emelt hangnemben beszélt tanú1sal, aki nem kiabált vissza.

[62] Önmagában az nem minősíthető fenyegetésnek, hogy a munkavállaló jogszerű eljárást, így bírósághoz fordulást helyez kilátásba, azt azonban az egyéb magatartásával és kommunikációjával együtt kellett értékelni. A felperes továbbra sem fogadta el az új munkavégzési helyet, de a helyzet megváltoztatása érdekében megengedhetetlen eszközöket használt, arrogáns, fenyegető magatartást tanúsított. A viselkedése miatt a közvetlen felettese jobbnak látta, ha a másik területi vezetőt is behívja, hogy legyen tanúja az elhangzottaknak, a felperes azonban vele is arrogánsan viselkedett. Önmagában annak nem volt jelentősége, hogy tanú2 az elejétől jelen volt-e vagy sem, de a tanúk vallomása e tekintetben is egybehangzó és következetes volt szemben a felperes ellentmondásos nyilatkozataival. Az pedig, hogy tanú2 tanú esetlegesen nem emlékezett a felperessel való korábbi találkozására, a tanú szavahihetőségét nem dönti meg. Mindezek alapján ezen felmondási indok is valós és igazolt a minősített kötelezettségszegés is.

[63] A felperes által indítványozott további bizonyítás az elkésettségen túl a tényállás megállapítása szempontjából is szükségtelen volt. Irreleváns a per eldöntése szempontjából a területi vezető és munkatársa közötti állítólagos szerelmi viszony, a vezénylés és a telefoncella információk bekérése sem bírt jelentőséggel. A felperes nem ajánlott fel olyan bizonyítást, ami a Pp. 268. § (1) bekezdése alkalmas lenne arra, hogy igénybevételével a bíróság a perben jelentős tények megállapításához felhasználható, a mérlegelés során figyelembe vehető bizonyítékhoz juthasson. A Pp. 276.§ (1) bekezdése szerint a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett bizonyítást rendel el. Ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 276.§ (5) bekezdése szerint eljárva megalapozottan mellőzte a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen bizonyítás lefolytatását.

[64] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

Záró rész

[65] A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére. A másodfokú perköltség összegét az alperes 500.000.- forintban számította fel, ezt a másodfokú bíróság mérsékelte, figyelemmel a fellebbezési ellenkérelem terjedelmére és arra, hogy az alperes egy írásbeli beadványt terjesztett elő a másodfokú eljárásban amellet, hogy az alperesi képviselő a tárgyaláson is megjelent. A másodfokú perköltség összege így a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

[66] A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul. A tárgyi költségfeljegyzési jogos perben a felperest munkavállalói költségkedvezmény illeti meg, ezért a fellebbezési illetéket a Pp. 95. § (1) bekezdése alapján a felperes helyett a Magyar Állam viseli.

[67] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2022. december 6.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kulicity Mária sk.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró